

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: H.-D. S.**, bytem v ČR ..., *zastoupeného JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem, se sídlem Karlovy Vary, Polská 4*, proti **žalovanému: Magistrát města Karlovy Vary**, se sídlem Moskevská 2035/21, 361 20 Karlovy Vary, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o:

- I. **Žaloba na určení, že sdělením žalovaného ze dne 12.8.2016, čj. 14359/OD/14-43/Rsz, že nelze vydat žalobci paměťovou kartu řidiče, došlo k nezákonnému zásahu, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

I. Předmět řízení

Sdělením ze dne 12. srpna 2016 čj. 14359/OD/14-43/Rsz žalovaný Magistrát města Karlovy Vary vyrozuměl žalobce podle ust. § 155 odst. 3 správního řádu, že ve věci žádosti o vydání paměťové karty řidiče pro osobu H.-D. W.S., nar. ..., naposledy v žádosti uváděným přechodným pobytem na adrese ..., paměťovou kartu řidiče na základě podané žádosti nelze vydat.

II. Žaloba

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Plzni dne 25.8.2016 se žalobce domáhal určení, že sdělením žalovaného ze dne 12.8.2016, čj. 14359/OD/14-43/Rsz, že nelze vydat žalobci paměťovou kartu řidiče, došlo k nezákonnému zásahu. Současně požádal o náhradu nákladů řízení ve lhůtě do 1 měsíce od právní moci rozsudku. Žalobce namítal, že při vydávání paměťové karty řidiče, lze ověřovat jen podmínky stanovené v § 110a odst. 1 zák. o silničním provozu č. 361/2000 Sb. (dále jen *zákon o silničním provozu*). Tyto zákonné podmínky definované v ust. § 110a odst. 1 pod písm. a), b), c) cit. zákona žalobce splnil. I kdyby správní orgán byl oprávněn posuzovat i další podmínku existence obvyklého bydliště žalobce na území České republiky, žalobce tuto podmínku v intencích uvedených v § 2 písm. hh) zák. o silničním provozu splnil a její splnění prokázal. Přesto, že žalobce splnil veškeré podmínky pro vydání paměťové karty řidiče, žalovaný tuto paměťovou kartu žalobci v rozporu se zákonem nevydal. Tento postup žalovaného podle žalobce je nezákonným zásahem a podanou žalobou se žalobce proti tomuto nezákonnému zásahu také brání.

III.

Vyjádření žalovaného správního orgánu

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě konstatoval, že mezi žalobcem a žalovaným zůstává sporné, zda podmínkou pro vydání paměťové karty řidiče je průkaz žalobce o existenci jeho obvyklého bydliště a dále to, zda toto obvyklé bydliště v případě žalobce na podkladě dokladů, které správnímu orgánu předložil, lze vzít za prokázané. Žalovaný konstatoval, že obvyklé bydliště je definováno v ust. § 2 písm. hh) zák. o silničním provozu a rovněž je upraveno i nařízením Rady (EHS) 3821/85 v čl. 14 odst. 3 písm. a). Žalovaný poukázal na přímo použitelné nařízení Rady (ES) 2135/98, kde v čl. 14 odst. 3 je definována podmínka obvyklého bydliště takto: „*Kartu řidiče definovanou v příloze IB vydá na požádání řidiče příslušný orgán členského státu, kde má řidič své obvyklé bydliště. Pojem obvyklého bydliště je vymezen v tomto článku pod písm. a).*“

Žalovaný zdůraznil, že nepresumoval podmínku obvyklého bydliště sám od sebe, ale tuto podmínku aplikoval tak, jak je uvedeno v přímo použitelném nařízení Rady (ES) 2135/98, tedy za použití zásady přednosti, kdy musí být při aplikaci práva dána přednost přímo použitelné normě EU před právem vnitrostátním. Proto výklad práva, tak jak jej podává žalobce v tvrzení, že splnil veškeré podmínky dané § 110a zák. č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, nemůže obstát.

Žalovaný dále uváděl, že zůstává zcela na vůli žalobce, jako žadatele o vydání paměťové karty řidiče, jakým způsobem prokáže splnění podmínky obvyklého bydliště. V této souvislosti žalovaný poukázal na právní názor Nejvyššího správního soudu, obsažený v jeho rozsudku čj. 7 As 256/2014-27, podle kterého není rozhodné, kolik důkazních prostředků žadatel předloží, ale jaké skutečnosti jimi prokázal. Veden tímto právním názorem žalovaný vyhodnotil důkazy v této otázce žalobcem předložené, které individuálně specifikoval a souhrnně vyhodnotil jako důkazy prokazující pouze formální místo pobytu žalobce na území ČR. Pobyt žalobce na území ČR vyhodnotil jako formálně existující, příležitostný a občasný, nikoliv pobyt prezentující obvyklé bydliště v požadované délce 185 dní.

Žalovaný uváděl, že nezasáhl do práv žalobce, když po něm požadoval prokázání zákona délky pobytu tak, aby byly naplněny definiční znaky obvyklého bydliště, zejména v jeho délce 185 dní. Skutečnost, že žalobce tak ani po několikeré výzvě žalovaného neučinil, jde k tíži žalobce a nevydání paměťové karty řidiče žalobci je v souladu se zákonem. Žalovaný proto navrhl, aby žaloba byla zamítnuta a žalovaný požádal, aby žalobce žalovanému nahradil specifikované náklady řízení.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

Žalobu o ochraně před nezákonným zásahem krajský soud posuzoval na podkladě ust. § 82 a násl. s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

a) výchozí stav věci

Žádost o vydání paměťové karty řidiče podal žalobce u Magistrátu města Karlovy Vary dne 25.8.2014. Rozhodnutím ze dne 21. 10. 2014, čj. 14359/OD/14-11/Rsz, Magistrát města Karlovy Vary žádost žalobce o vydání paměťové karty řidiče zamítl, neboť se žadateli nepodařilo prokázat splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky v souladu s § 2 písm. hh) ve spojení s § 110a odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti tomuto rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary se žalobce odvolal. Rozhodnutím ze dne 21. 1. 2015, čj. 3460/DS/14-3, Krajský úřad Karlovarského kraje rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary vydané dne 22. 10. 2014 pod čj. 14359/OD/14-11/Rsz zrušil a věc vrátil k novému projednání správnímu orgánu I. stupně.

Usnesením ze dne 24. 3. 2015, čj. 14389/OD/14-19/Rsz, Magistrát města Karlovy Vary řízení o žádosti žalobce o vydání paměťové karty řidiče zastavil, neboť žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení. Proti tomuto usnesení Magistrátu města Karlovy Vary se žalobce odvolal. Rozhodnutím ze dne 1. 6. 2015, čj. 1292/DS/15-3, Krajský úřad Karlovarského kraje usnesení Magistrátu města Karlovy Vary vydané dne 23. 3. 2015 pod čj. 14389/OD/14-19/Rsz zrušil a věc vrátil k novému projednání správnímu orgánu I. stupně.

Rozhodnutím ze dne 21. 9. 2015, čj. 14359/OD/14-28/Rsz, Magistrát města Karlovy Vary žádost žalobce o vydání paměťové karty řidiče zamítl, neboť v souladu s § 110a odst. 1 zákona o silničním provozu při ověření podmínek pro vydání paměťové karty řidiče správní orgán zjistil skutečnosti, které jsou v rozporu s podmínkami pro vydání paměťové karty řidiče. Proti tomuto rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary se žalobce odvolal. Rozhodnutím ze dne 6. 11. 2015, čj. 3242/DS/15-3, Krajský úřad Karlovarského kraje rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary vydané dne 22. 9. 2015 pod čj. 14359/OD/14-28/Rsz zrušil a řízení zastavil, neboť vydání paměťové karty se považuje za vydání osvědčení podle části čtvrté správního řádu a jedná se tak o jiný správní úkon správního orgánu nemající povahu správního rozhodnutí.

Dne 25. 11. 2015 pod čj. 14359/OD/14-10/Rsz Magistrát města Karlovy Vary učinil „Sdělení ve věci vydání paměťové karty řidiče osobě pan S, H.-D. W., nar. ...“.

Toto časově předcházející sdělení žalovaného ve věci vydání paměťové karty řidiče ze dne 25.11.2015 napadl žalobce žalobou, které se dovolával ochrany proti nezákonnému zásahu. Krajský soud v Plzni v časově předcházejícím rozsudku ze dne 31.5.2016, čj. 30 A 13/2016-41 vyhodnotil procesně právní aspekty projednávané věci a rozhodl, že sdělením žalovaného z 25.11.2015, čj. 14359/OD/14-10/Rsz, že nelze vydat žalobci paměťovou kartu řidiče, došlo k nezákonnému zásahu. Soud vycházel z právního názoru, že podle ust. § 110a odst. 3 zák. o silničním provozu se vydání paměťové karty řidiče považuje za vydání osvědčení podle části IV. správního řádu a dospěl dále k závěru, že v ust. § 154 správního řádu je mezi tzv. jinými úkony správních orgánů uvedeno také osvědčení. Ve smyslu § 154 správního řádu, jestliže správní orgán vydává osvědčení, postupuje podle ust. části IV., podle ust. části I., obdobně podle těchto ustanovení části II.: § 10 až § 16, § 19 až § 26, § 29 až § 31, § 33 až § 35, § 37, § 40, § 62, § 63 a obdobně podle těchto ustanovení části III.: § 134, § 137 a § 142 odst. 1 a 2; přiměřeně použije i další ust. tohoto zákona, pokud jsou přitom potřebná. Ve smyslu § 155 odst. 3 správního řádu, pokud správní orgán shledá, že nelze vydat osvědčení, je povinen o tom na požádání písemně uvědomit dotčenou osobu a sdělit důvody, které k tomuto závěru vedly. Krajský soud konstatoval, že ustanovení § 110a odst. 3 zák. o silničním provozu je nutno vykládat tak, že podle části IV. správního řádu se postupuje jak v případě, kdy se paměťová karta řidiče vydá, tak i v případě, kdy příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností tuto kartu nevydává. V případě, že správní orgán dospěje k názoru, že osvědčení nelze vydat (§ 155 odst. 3 správního řádu) je nezbytné ve sdělení formulovat důvody, které vedly správní orgán k závěru, že osvědčení nelze vydat a to v rozsahu požadavků na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Právě tato kritéria v přezkoumávaném případě nebyla naplněna a samotné sdělení správního orgánu ze dne 25.11.2015 soud shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek odůvodnění svého závěru o nemožnosti vydat žalobci paměťovou kartu.

V další etapě projednávání žádosti žalobce o vydání paměťové karty řidiče, dospěl žalovaný správní orgán k vydání předmětného sdělení ze dne 12. srpna 2016, čj. 14359/OD/14-43/Rsz. V tomto sdělení žalobci, že paměťovou kartu řidiče nelze pro osobu H.-D.W.S., nar. ..., na základě jeho žádosti vydat, žalovaný podrobně odůvodnil podrobnou rekapitulací všech postupů správního orgánu i samotného žalobce jako žadatele. Současně žalovaný specifikoval jednotlivé podklady, které předložil žalobce správnímu orgánu k prokázání obvyklého bydliště a v části předmětného sdělení na jeho str. 6 a 7 pod písm. a) až o), jednotlivé podklady specifikoval a současně vyhodnotil jejich dopad na prokázání podmínky obvyklého bydliště žalobce na území České republiky. K tomu žalovaný konstatoval, že nepopírá skutečnost, že žalobci byl povolen na území ČR přechodný pobyt a že na území ČR má povolené podnikatelské aktivity. Předložené dokumenty ve svém souhrnu neprokázaly, že na adrese přechodného bydliště: ... se skutečně minimálně 185 dnů v kalendářním roce zdržuje z důvodu osobních a profesních vazeb, případně, že se tam z důvodu osobních vazeb pravidelně vrací tak, aby naplnil podmínku obvyklého bydliště k vydání paměťové karty řidiče. Žalobce na adrese povoleného přechodného pobytu, který uváděl v žádosti o vydání paměťové karty řidiče, nemá zajištěné ubytování a jinou adresu

v průběhu celého řízení správnímu orgánu neprokázal. Zůstává nepochybné, že žalobce, jako občan Spolkové republiky Německo, s trvalým pobytem na adrese ... pobývá střídavě na různých místech v různých členských státech EU a má své hlavní, osobní, profesní či podnikatelské vazby mimo území České republiky. Z dokladů, které žalobce předložil správnímu orgánu, nevyplývá, jakákoliv další aktivita v místě uváděného bydliště. Vazby na osoby, které žalobci poskytují ubytování a z nichž dvě osoby se účastní na jeho podnikání, hodnotil správní orgán pouze jako formální a nikoliv jako bližší vazby osobního života, které by svědčily pro naplnění podmínky obvyklého bydliště. Vyhodnocením předložených důkazů a informací, které získal správní orgán i vlastním šetřením dospěl k závěru, že žádosti žalobce nelze vyhovět, neboť se mu nepodařilo vyvrátit více než důvodnou pochybnost, že na území České republiky obvyklé bydliště nemá, což způsobuje rozpor s podmínkami pro vydání paměťové karty řidiče. Pokud při ověření podmínek pro vydání paměťové karty řidiče, příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zjistí skutečnosti, které jsou v rozporu s podmínkami pro vydání paměťové karty řidiče, paměťovou kartu řidiče nevydá ve smyslu § 110a odst. 1, poslední věta, zák. o silničním provozu. Správní orgán v závěru odůvodnění svého sdělení uváděl, že v průběhu řízení o vydání paměťové karty řidiče došlo ke změně povoleného přechodného pobytu žalobce, který v době podání žádosti, tj. k datu 25.8.2014 měl povolený přechodný pobyt na adrese ... K datu 7.6.2016 došlo ke změně povoleného přechodného pobytu na adresu: ... Tuto skutečnost správní orgán zjistil z úřední povinnosti. Správní orgán při ověřování podmínek pro vydání paměťové karty řidiče přiměřeně postupoval podle zásady volného hodnocení důkazů s odkazem na § 50 odst. 4 za použití § 154 části věty za středníkem správního řádu.

b) právní posouzení věci

Při posuzování důvodnosti projednávané žaloby krajský soud vycházel z ust. **§ 110a zák. o silničním provozu**, podle kterého paměťovou kartu řidiče vydá na základě žádosti do 15 pracovních dnů od jejího doručení příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností řidiči

- a) vozidla silniční dopravy stanoveného přímo použitelným předpisem Evropské unie,
- b) který je držitelem řidičského oprávnění pro tato vozidla a
- c) který řídí silniční motorové vozidlo vybavené podle přímo použitelného předpisu Evropské unie záznamovým zařízením.

Pokud při ověření podmínek pro vydání paměťové karty řidiče příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zjistí skutečnosti, které jsou v rozporu s podmínkami pro vydání paměťové karty řidiče, paměťovou kartu řidiče nevydá.

Důvodnost žaloby byla posuzována rovněž na podkladě nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 ze dne 20. prosince 1985 o záznamovém zařízení v silniční dopravě ve spojení s nařízením Rady (ES) č. 2135/98 ze dne 24. září 1998, kterým se mění nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 o záznamovém zařízení v silniční dopravě.

Soud při přezkumu zákonnosti postupu žalovaného správního orgánu na podkladě ust. § 82 a násl. vycházel z tvrzení žalobce, že nezákonným zásahem je postup žalovaného, který sdělením oznámil žalobci, že k jeho žádosti nelze vydat paměťovou kartu řidiče. Žalobce

nezákonnost zásahu odvozoval z ust. § 110a odst. 1, zák. o silničním provozu. Toto ustanovení stanoví pod písm. a), b) a c) tři samostatné podmínky, které musí být splněny, aby mohla být paměťová karta vydána, a v témže odstavci *in fine* dodává, že pokud při ověření podmínek pro vydání paměťové karty řidiče příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zjistí skutečnosti, které jsou v rozporu s podmínkami pro vydání paměťové karty řidiče, paměťovou kartu řidiče nevydá. Žalobce stavěl svou právní argumentaci na legislativním vyjádření záměru zákonodárce a konstatoval, že podmínky pro vydání paměťové karty jsou tři a jsou uvedeny v § 110a odst. 1 pod písm. a), b) a c). Tyto tři podmínky žalobce splnil, takže nelze nalézt jiné skutečnosti, které by byly v rozporu s těmito splněnými podmínkami, a proto bylo namístě, aby správní orgán paměťovou kartu žalobci vydal.

Soud konstatuje, že tento výklad žalobce je jedním z možných úhlů pohledu na posouzení hmotně právní roviny problematiky vydávání paměťové karty na podkladě díkce zákona o silničním provozu. Nicméně soud je toho názoru, že celá problematika má poměrně širší souvislosti a je namístě pohledět na celou věc komplexně v širším rozsahu.

Problematika paměťových karet a záznamových zařízení byla Evropským společenstvím řešena řadu let zpětně a již roku 1970 tehdejší Evropské společenství přijalo prvé nařízení, kterým do silniční dopravy zavedlo záznamová zařízení se záměrem regulovat chování subjektů a účastníků silničního provozu tak, aby byly možno mít k dispozici konkrétní kontrolní mechanismy. Tento záměr dosáhl aktuálního legislativního zpracování v roce 1998, kdy byla vydána dvě nařízení Rady EHS, a to č. 3820/85 a č. 3821/85. Prvé uvedené nařízení definovalo typy vozidel, kterých by se měla regulace dotýkat a druhé nařízení 3821/85 již přímo upravovalo podmínky, za kterých se zavádí a uvádí do praxe záznamové zařízení v silniční dopravě. Tyto legislativní kroky Evropského společenství doznávaly další úpravy v důsledku technického pokroku, a původní analogová záznamová zařízení byla postupně nahrazována technicky dokonalejšími digitálními záznamovými zařízeními. V tomto časovém období Česká republika vstupovala do Evropské unie a právě tímto okamžikem se musela podřídit nařízením Rady EHS č. 3820 i č. 3821 z roku 1985 a bylo nezbytné uvést do právního řádu České republiky způsoby regulace, které na evropské úrovni již byly platné. Vstupem České republiky do Evropské unie tedy vznikla povinnost se řídit těmito platnými právními předpisy Evropské unie. Důsledkem této situace bylo přijetí zákona č. 226/2006 Sb. s účinností od 1.7.2007, kterým byl částečně novelizován zákon o silničním provozu a tím byl do tohoto zákona vložen § 110a upravující podmínky, za kterých lze paměťovou kartu vydat. S dalším technickým pokrokem byly v rámci EU dále přijímány nová nařízení a nové legislativní akty, které se této problematice týkaly a jedním z nich je nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 561/2006 z 15. března 2006, kterým došlo ke zrušení původního nařízení č. 3820/85 a k částečné změně nařízení o paměťových kartách č. 3821/85. Pro posouzení dané problematiky vydávání paměťových karet nedošlo ke změně zásadní, neboť zůstala v platnosti část nařízení č. 3821/85 o záznamovém zařízení v silniční dopravě, ve znění nařízení Rady (ES) č. 2135/98 v rozsahu čl. 14 tohoto nařízení.

Tento čl. 14 pod bodem 3 říká, že kartu řidiče definovanou v příloze tohoto nařízení vydá na požádání řidiče příslušný orgán členského státu, kde má řidič své obvyklé bydliště. Členský stát smí požadovat na každém řidiči, na kterého se vztahuje nařízení a který má obvyklé

bydliště na jeho území, aby měl kartu řidiče. Pro účely tohoto nařízení obvyklým bydlištěm se rozumí místo, kde se určitá osoba obvykle zdržuje, tj. nejméně 185 dní v kalendářním roce z důvodu osobních a profesních vazeb, nebo v případě osob bez profesních vazeb z důvodu osobních vazeb vyplývajících z úzkých vztahů mezi touto osobou a místem, kde bydlí. Za obvyklé bydliště osoby, jejíž profesní vazby jsou jinde než osobní vazby a která tedy střídavě pobývá na různých místech ve dvou nebo více členských státech, se však považuje místo jejích osobních vazeb, pokud se tam pravidelně vrací. Tato poslední podmínka se nepožaduje, pokud osoba pobývá v některém členském státě, aby zde vykonávala časově omezený úkon (čl. 14 bod 3. písm.a/). Řidiči prokazují obvyklé bydliště jakýmkoliv vhodným dokladem např. průkazem totožnosti nebo jakýmkoliv jiným platným dokladem (čl. 14 bod 3. písm.b/). Mají-li příslušné orgány členského státu vydávající kartu řidiče pochybnosti o správnosti údajů týkající se obvyklého bydliště podle písm. b) nebo pro účely určitých specifických kontrol, mohou tyto orgány požadovat dodatečné informace anebo důkazy (čl. 14 bod 3. písm.c/). Článek 19 téhož nařízení v bodě 1. ukládá členským státům přijmout včas po konzultaci s komisí právní a správní předpisy nezbytné pro provedení tohoto nařízení.

Forma legislativního zpracování problematiky záznamového zařízení v silniční dopravě dokládá vysoký zájem Evropského společenství a posléze Evropské unie, na regulaci dotčených subjektů v silniční dopravě, což se promítlo do způsobu zpracování ve formě nařízení Rady. Tento druh normy evropského práva je aktem, který má obecnou závaznost, je na úrovni vnitrostátního zákona a je přímo použitelný v každém členském státě od okamžiku, kdy se tento stát stává součástí Evropské unie, případně platí v okamžiku vstupu v platnost ve všech členských státech. Tento druh normy zavazuje všechny orgány členských států, a je dána přímá povinnost aplikovat takovéto nařízení, jak ze strany správních úřadů, tak i soudů a pokud se nařízení a právní úprava v nařízení obsažená vymyká vnitrostátnímu právu, pak takovéto vnitrostátní právo přímo vytlačí a nastupuje přímá aplikovatelnost způsobů regulace tak, jak je uvedena v předmětném nařízení.

Tento širší pohled na právní podmínky vydání paměťové karty je proto určující pro aplikaci ustanovení § 110a odst. 1 *in fine* zákona o silničním provozu v přímé vazbě na ustanovení článku 14 bod 3. nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 ve znění nařízení Rady (ES) č. 2135/98. Pokud zájem zákonodárce projevovaný přijetím zákona č. 226/2006 Sb. směřoval k naplnění povinnosti plynoucí z čl. 19 uvedeného nařízení a k provedení čl. 14 nařízení, pak legislativní stanovení podmínek pro vydání paměťové karty řidiče včleněné zákonem č. 226/2006 Sb. do zákona o silničním provozu není příliš srozumitelné, což kromě samotné dikce tohoto ustanovení dokládá i současný případ, který je dokladem toho, že ust. § 110a je formulováno tak, že umožňuje jeho dvojí výklad.

Při rozporu vnitrostátního předpisu s legislativní úpravou předmětného nařízení má přednost nařízení, což zakládá povinnost postupovat při posuzování podmínek pro vydání paměťové karty podle čl. 14 bod 3. citovaného nařízení Rady o záznamovém zařízení silniční dopravy. To také správní orgán učinil, a od samého počátku vedl žalobce k tomu, aby předložil doklady a případně jiné důkazy o tom, že na území České republiky má obvyklé bydliště. Obvyklé bydliště se totiž v daném případě stalo další podmínkou pro vydání paměťové karty právě v návaznosti na čl. 4 bod 3. předmětného nařízení. V tomto směru

postup správního orgánu nevybočil z právní úpravy, která na předmětnou problematiku dopadá.

Výsledkem tohoto postupu bylo shromáždění podkladů, které byly předloženy ve vazbě na období roku 2013 a 2014 samotným žalobcem, a doplněné o listinné podklady obstarané správním orgánem, včetně výslechu tří svědků a to vše k otázce obvyklého bydliště žalobce na území České republiky. Správní orgán provedl podrobnou sumarizaci shromážděných podkladů a každý z podkladů hodnotil samostatně i ve vzájemné souvislosti, což dokládá část odůvodnění posuzovaného sdělení správního orgánu na jeho str. 6, 7 a 8. Na vyhodnocení těchto podkladů i na odůvodnění závěru o nenaplnění znaku obvyklého bydliště žalobce na území ČR soud plně odkazuje a zde uvedené závěry plně akceptuje. V době tvrzeného nezákonného zásahu, tj. k 12.8.2016, žalovaný správní orgán se zabýval hodnocením dokumentovaných skutečností majících vliv na posouzení obvyklého bydliště a závěrem jeho vyhodnocení podkladů bylo zjištění, že žalobce podmínku obvyklého bydliště na území České republiky nesplňuje. Podmínka obvyklého bydliště nebyla v případě žalobce naplněna, žádosti žalobce o vydání paměťové karty nemohlo být vyhověno a tím vydáním sdělení žalovaného ze dne 12.8.2016, č.j.14359/OD/14-43/Rsz nedošlo k nezákonnému zásahu a proto žaloba byla soudem také na podkladě § 87 odst. 3 s.ř.s. zamítnuta jako nedůvodná.

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst.1 a 7 s.ř.s. a žalovanému, ač v řízení dosáhl procesního úspěchu náhradu nákladů nepřiznává. Soud tímto rozhodnutím respektuje názor vyslovený rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 31.3.2015, č.j. 7 AfS 11/2014-47 (*publikovanému ve Sb. NSS 322//2015*), podle kterého náhradu nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu soud dle 60 odst.7 s.ř.s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 26. dubna 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková